

Adrie Poldervaart (Oudendoorn, 20 december 1970) is met ingang van het seizoen 2026/27 aan de slag gegaan als hoofdtrainer van Feyenoord Onder 21. Zijn loopbaan begon hij in 1992 als fysiotherapeut bij Excelsior, naast dat hij zich ook stap voor stap ontwikkelde als trainer in het amateur- en profvoetbal. Via onder meer OHVV, Nieuwenhoorn, Spijkenisse, Zwaluwen en Barendrecht groeide hij uit tot een gerenommeerde oefenmeester. In 2015 ontving hij de Rinus Michels Award voor beste trainer in het amateurvoetbal. Later werkte hij als hoofdtrainer van Excelsior en De Graafschap en als (assistent) trainer-coach bij FC Groningen en Fortuna Sittard. In het seizoen 2025-2026 was Poldervaart trainer van Quick Boys, waarmee hij in zijn eerste seizoen kampioen werd in de Tweede Divisie.

Voor de VVON blikt Poldervaart terug op het succes in Katwijk en vooruit op zijn nieuwe uitdaging bij Feyenoord.

Tekst: Harold van Ineveld | Beeld: Orange Pictures en Tom Poederbach

Adrie Poldervaart over leiderschap en het bouwen van een HPO

De kunst van duurzaam presteren

We zitten op één van de warmste dagen van 2026 in de sfeervolle bestuurskamer van Quick Boys. In het hoofdgebouw schudt Adrie Poldervaart de handen van de mensen die nog rondlopen. “Hé Kees!”, roept hij enthousi-

ast, waarna hij de gang op snelt. Overal waar hij komt, is er tijd voor een groet, een handdruk of een kort praatje. Het typeert de mens Poldervaart: benaderbaar, hartelijk en oprecht geïnteresseerd.

Wanneer we plaatsnemen voor het gesprek, wordt al snel duidelijk dat Poldervaart anders naar voetbal kijkt dan de buitenwacht misschien verwacht. Zijn vertrekpunt ligt in het fundament. Voor Poldervaart begint presteren

bij gedrag. Bij de bereidheid om iets extra's te doen voor een ander, verantwoordelijkheid te nemen en het team boven jezelf te plaatsen. "Menselijk gedrag wordt altijd bepaald door de werkelijkheid van het moment. Als iemand pijn heeft, loopt hij niet zomaar een extra stukje. Maar als er plotseling een leeuw achter je aan zit, lukt dat ineens wel. Dat laat zien dat omstandigheden bepalen wat mensen doen."

Volgens Poldervaart is daar op zichzelf niet veel mis mee. Het wordt pas problematisch wanneer mensen steeds minder bereid zijn om iets te doen dat niet direct in hun eigen belang is. "Ik heb het idee dat we individualistischer zijn geworden. Mensen vinden het lastiger om iets extra's te doen omdat het goed is voor een ander of voor het collectief. Vroeger hoorde dat veel meer bij de opvoeding. Je hielp elkaar omdat dat vanzelfsprekend was."

Hij beseft dat die constatering misschien klinkt als de verzuchting van iemand die terugverlangt naar vroegere tijden. Daar moet hij zelf ook om grinniken. "Maar ik vind wel dat de samenleving veranderd is. De context waarin we leven is totaal anders dan pak 'm beet dertig jaar geleden."

De snelheid waarmee informatie zich tegenwoordig verspreidt, heeft volgens de oefenmeester veel veranderd. "Vroeger kon er ergens in een dorp iets gebeuren zonder dat de rest van het land daar weet van had. Nu staat een ongeluk op de snelweg binnen een minuut op je telefoon en weet iedereen waar de file staat. Dat zijn praktisch gezien prachtige ontwikkelingen, maar het zorgt er ook voor dat iedereen overal direct een mening over heeft."

Ook het denken in persoonlijke belangen ziet hij steeds vaker terug. "Natuurlijk moet je verantwoordelijkheid nemen voor jezelf, maar uiteindelijk bereik je in een teamsport alleen iets als je bereid bent jezelf ondergeschikt te maken aan het collectief."

Waar hij in de maatschappij een toenemende individualisering ziet, trof hij binnen de selectie van Quick Boys precies het tegenovergestelde aan. "Ik heb zelden een ploeg meegemaakt met zoveel commitment. Tijdens trainingen én wedstrijden was de bereidheid om voor elkaar te werken uitzonderlijk groot. Dat niveau kom je niet vaak tegen."

Poldervaart vindt dat ergens ook bijzonder. “We vinden het normaal dat spelers hard werken. Dat hoort er toch bij? Maar als je eerlijk bent, zie je dat het lang niet altijd vanzelfsprekend is. Deze groep leverde iedere dag arbeid. Ze stonden open voor feedback, wilden beter worden en waren bereid om elkaar daarbij te helpen.” Hij benadrukt dat succes nooit uitsluitend voortkomt uit de trainer. “Ik heb duidelijke kaders gesteld. Ik heb normen bepaald en verwachtingen uitgesproken. Maar uiteindelijk moet de intrinsieke motivatie vanuit de spelers zelf komen. Die was bij deze groep van een ongekend niveau.”

Die mentaliteit was volgens hem geen toeval. Achter de schermen was veel aandacht besteed aan de samenstelling van de selectie. Nog voordat Poldervaart officieel begin medio 2025, waren bepalende spelers aangetrokken. Vervolgens bouwde hij samen met technisch manager Gert Pluimgraaf verder aan het team. “Het is belangrijk dat nieuwe spelers niet alleen kwaliteit meebrengen, maar ook passen binnen de cultuur die je wilt creëren.”

Volgens Poldervaart slaagde Quick Boys daar uitstekend in. “De jongens die kwamen, pasten vrijwel naadloos binnen de groep. Natuurlijk moet iemand kunnen voetballen, maar karakter is minstens zo belangrijk. Je zoekt

spelers die bereid zijn om te investeren in het team. Talent is belangrijk, maar talent zonder de juiste mentaliteit levert uiteindelijk minder op dan een iets minder getalenteerde speler die iedere dag beter wil worden. Ontwikkeling begint bij de bereidheid om te investeren. Wil iemand leren? Is hij bereid om hard te werken? Durft hij verantwoordelijkheid te nemen? Dat zijn voor mij veel belangrijkere indicatoren. Als je een omgeving kunt creëren waarin iedereen iedere dag een beetje beter wil worden en bereid is daarvoor offers te brengen, dan ontstaat iets bijzonders. Dat was precies wat er bij Quick Boys gebeurde.”

Nog voordat de eerste competitiewedstrijd was gespeeld, was daarmee de belangrijkste voorwaarde voor succes al aanwezig: een groep spelers die bereid was om zichzelf ondergeschikt te maken aan het gezamenlijke doel. Vanuit dat fundament bouwde Poldervaart vervolgens stap voor stap aan wat hij omschrijft als een High Performance Organisation - een omgeving waarin iedere keuze in het teken staat van duurzaam presteren.

High Performance Organisation

Poldervaart deelde de ruimte opnieuw in. De spelers en stafleden die in het seizoen 2024-2025 met Quick Boys kampioen waren geworden, zaten aan één kant van de zaal. In

het midden plaatste hij Tom Noordhoff, die het jaar daarvoor met Spakenburg kampioen van de Tweede Divisie was geworden. Aan de andere kant kwamen alle nieuwe spelers en stafleden te zitten die nog nooit een kampioenschap op tweededivisioniveau hadden meegemaakt. „Aanvankelijk begreep niemand waarom ik dat deed. Pas na een paar minuten begon het kwartje te vallen.”

De boodschap was eenvoudig, maar krachtig. „Ik heb tegen de spelers gezegd: de kampioenen moeten de anderen meenemen in wat ervoor nodig is om opnieuw kampioen te worden. Je moet ervaren wat er iedere dag van je wordt gevraagd.”

Daar koppelde hij direct een ambitie aan die voor veel mensen misschien nog ver weg leek. „Ik vertelde dat Katwijk tot dan toe de enige club was die erin was geslaagd om twee keer achter elkaar kampioen van de Tweede Divisie te worden. Als wij geschiedenis wilden schrijven en een nalatenschap wilden achterlaten, moesten we begrijpen welk gedrag daarvoor nodig was.”

Poldervaart noemt die bijeenkomst nog altijd een belangrijk vertrekpunt. „Dat was het eerste zaadje. Dat het uiteindelijk ook werkelijkheid werd, maakt het verhaal achteraf alleen maar mooier. Maar op dat moment ging het niet over kampioen worden. Het ging over de manier waarop we iedere dag met elkaar wilden werken.”

Presteren is een cultuur

Tijdens de eerste bijeenkomst introduceerde Poldervaart een begrip dat als een rode draad door het seizoen zou lopen: de High Performance Organisation (HPO).

Die visie ontwikkelde hij samen met Harry Rusken, een goede vriend en schooldirecteur in Hellevoetsluis, met wie hij al jaren regelmatig spart over leiderschap, organisatieontwikkeling en topsport. “Harry heeft een belangrijke rol gespeeld in mijn ontwikkeling als trainer. Onze gesprekken over leiderschap, cultuur en gedrag hebben mij steeds verder laten verdiepen in wat een High Performance Organisation werkelijk betekent.”

Voor Poldervaart is een HPO veel meer dan een managementterm. Het is een cultuur waarin iedereen dagelijks werkt aan verbetering. “Eigenaarschap staat daarbij centraal. Niet alleen spelers, maar ook stafleden en iedereen rondom het eerste elftal is verant-

woordelijk voor zijn eigen bijdrage.” Daarbij hoort ook een langetermijnvisie. “In de sport draait veel om de wedstrijddag, maar je mag je nooit alleen door de korte termijn laten leiden. Elke beslissing moet bijdragen aan duurzame ontwikkeling.”

Prikkelen zonder te overbelasten

Voor Poldervaart draait ontwikkelen niet om steeds méér trainen, maar om het voortdurend prikkelen van spelers. Variatie is daarbij een belangrijk middel. Door kleine aanpassingen in oefenvormen, wedstrijdbesprekingen of de trainingsorganisatie blijft de leeromgeving uitdagend en de concentratie hoog. “Je verandert niet omdat het anders moet, maar omdat je spelers scherp wilt houden.”

Wanneer hij merkte dat de focus of intensiteit afnam, greep hij terug op de uitgangspunten van de High Performance Organisation. “Dan pakte ik de HPO er weer bij. Waar staan we? Wat hebben we afgesproken? Waar willen we naartoe? Daarmee brachten we iedereen weer terug naar de kern.” Zo groeide de HPO uit van een presentatie tijdens de eerste bijeenkomst tot een vast onderdeel van de dagelijkse werkwijze.

De kunst van doseren

Hoewel Poldervaart bekendstaat om zijn hoge standaarden, ziet hij doseren als een essenti-

eel onderdeel van modern periodiseren. “De lat ligt altijd hoog, maar dat betekent niet dat je voortdurend maximaal moet belasten.”

Belasting en herstel vormen voor hem één geheel. Hij noemt de winterstop als voorbeeld. Na de laatste wedstrijd op 13 december zouden de spelers volgens het oorspronkelijke schema pas op 2 januari terugkeren. “Negen-tien dagen niets doen en acht dagen later alweer competitie spelen, vond ik geen logische opbouw.” Daarom hervatte hij de trainingen al op 29 en 30 december, waarna de belasting geleidelijk kon worden opgebouwd richting de hervatting van de competitie.

Ook in drukke wedstrijdperiodes stemde hij de trainingsbelasting af op de fysieke en mentale belasting van de spelers. “Na een zware wedstrijd trainden we soms maar één keer en koos ik bewust voor extra herstel, zeker als we geen competitie- of bekeerverplichtingen hadden. Niet omdat de eisen lager waren, maar omdat ik spelers fris en scherp wilde houden.”

Volgens Poldervaart wordt herstel nog te vaak gezien als stilstand, terwijl het juist een voorwaarde is voor duurzame prestaties. “Herstel is onderdeel van presteren. Wie alleen blijft stapelen, levert uiteindelijk in op kwaliteit.”

Standaard

Wat spelers uiteindelijk het meest van hem meekregen, was misschien niet eens een tactisch plan, maar een manier van denken. “Ik heb geprobeerd iedere dag dezelfde standaard neer te zetten.” Die standaard gold niet alleen voor spelers. “Dat begint bij mezelf. Ik vraag maximale inzet van mijn omgeving, omdat ik dat ook van mezelf vraag. Als trainer moet je daarin het voorbeeld geven.”

Volgens hem ontstaat geloofwaardigheid pas wanneer spelers merken dat de trainer dezelfde discipline van zichzelf verlangt als van de groep. “Je kunt niet van spelers verwachten dat ze iedere dag honderd procent geven als je dat zelf niet doet. Op een gegeven moment hoefde ik er bijna niets meer over te zeggen. De spelers begonnen elkaar eraan te houden. Dan weet je dat het onderdeel is geworden van de groep.”

Achteraf ziet Poldervaart daarin misschien wel de grootste winst van het seizoen. “Een kampioenschap is mooi. Maar nog mooier is wanneer spelers eigenaar worden van de cultuur die je met elkaar hebt opgebouwd. Dan ben je als trainer eigenlijk overbodig geworden. En dat is misschien wel het grootste compliment dat je kunt krijgen.”

Waarom Quick Boys kampioen werd

Wanneer Adrie Poldervaart terugkijkt op het kampioensseizoen met Quick Boys, wijst hij geen moment aan waarop hij dacht: dit gaan we halen. Dat past niet bij zijn karakter. "Ik ben van nature realistischer. Tijdens wedstrijden voel je soms dat je sterk bent of denkt dat je gaat winnen, maar de absolute zekerheid dat je kampioen wordt, heb ik nooit gehad."

Die nuchtere houding typeerde ook zijn aanpak. Hoewel Quick Boys voor de buitenwereld tot de titelfavorieten behoorde, waren de verwachtingen binnen de club bescheidener. Een plaats in de top vijf gold als een uitstekend resultaat. Dat was niet vreemd: vrijwel het complete basiselftal van het seizoen ervoor was vertrokken, de technische staf was nieuw en daarnaast kampte de selectie met langdurige blessures.

Voor Poldervaart begon het seizoen daarom met bouwen. Niet alleen aan een nieuw elftal, maar aan een nieuwe manier van werken. Ook geblesseerde spelers maakten vanaf de eerste dag onderdeel uit van dat proces. "We pasten trainingen aan, zodat zij binnen hun mogelijkheden konden meedoen. Je wilt ie-

dereen optimaal laten herstellen, zonder dat het teamproces daaronder lijdt. Uiteindelijk draait het om ontwikkelen én presteren."

Hoewel de verwachtingen intern voorzichtig waren, legde Poldervaart de lat bewust hoger. "Waarom zou je niet voor het hoogste gaan?" De focus lag daarbij nooit op het kampioenschap, maar op het dagelijkse proces. "Als je iedere dag beter wordt, volgen de resultaten."

Die aanpak wierp al snel zijn vruchten af. Quick Boys verloor in de eerste zeventien competitiewedstrijden slechts één keer. "Dat was uit bij Jong Volendam, een wedstrijd waarvan ik vond dat we hem niet hadden hoeven verliezen. We stonden vrijwel het hele seizoen in de top drie. Dat zegt iets over de stabiliteit die we hadden opgebouwd."

Na de winterstop volgde een mindere fase. Waar zo'n periode veel teams uit balans brengt, zag Poldervaart juist de kracht van de opgebouwde cultuur. "Een dip hoort bij een lang seizoen. De vraag is niet óf die komt, maar hoe je ermee omgaat." Juist in die periode schaalden ook de supporters zich nadrukkelijk achter de ploeg. "Ik had aangegeven dat

we hun steun goed konden gebruiken en daar hebben ze fantastisch op gereageerd."

Kracht

Als Poldervaart één eigenschap noemt die hem als trainer het meest heeft geholpen, is het standvastigheid. "Ik ben altijd trouw gebleven aan mijn plan." Dat klinkt eenvoudig, maar in de praktijk vraagt het veel discipline. Zeker wanneer de buitenwereld na een nederlaag om veranderingen vraagt.

"Na één verliespartij wordt te snel geroepen dat er gewisseld moet worden. Maar als een ploeg daarvoor elf wedstrijden uitstekend heeft gepresteerd, waarom zou je dan ineens alles omgooien?" Hij hield daarom vast aan zijn uitgangspunten. "Ik ben altijd duidelijk geweest naar de spelers. Als iemand veel beter was geweest dan zijn concurrent, had ik hem opgesteld. Maar vaak waren de verschillen klein. Dan kies ik voor continuïteit/loyaliteit."

Die duidelijkheid gaf volgens hem rust binnen de selectie. "Spelers wisten waar ze aan toe waren. Ze hoefden niet bang te zijn dat één mindere wedstrijd meteen grote gevolgen

had. We hebben bijna zeventien wedstrijden met nagenoeg hetzelfde elftal gespeeld. Niet omdat ik niet wilde wisselen, maar omdat die groep gewoon uitstekend presteerde.”

Volgens Poldervaart onderschatten veel trainers het belang van vertrouwen. “Als spelers voelen dat de trainer achter ze blijft staan, durven ze ook fouten te maken. Dat levert uiteindelijk meer op dan voortdurend rouleren.”

Duurzaam presteren en leiderschap

Zijn achtergrond als fysiotherapeut speelde daarbij onmiskenbaar een rol. “Ik heb nooit onnodige risico's genomen met blessures.” Een voorbeeld was de kampioenswedstrijd. Een van zijn basisspelers wilde ondanks een recente hamstringblessure graag spelen. “Hij dacht dat het wel zou gaan, maar ik heb besloten het niet te doen. Soms moet je een speler tegen zichzelf beschermen.”

Ook daarin bleef hij consequent. “Ik keek altijd naar de lange termijn. Natuurlijk wil je iedere wedstrijd winnen, maar een seizoen bestaat uit veel meer dan negentig minuten.” Volgens hem is duurzaam presteren onmogelijk

lijk wanneer trainers zich uitsluitend laten leiden door de waan van de dag. “Je moet soms impopulaire beslissingen nemen. Dat hoort bij leiderschap.”

Het verschil

Op de vraag welke wedstrijden het karakter van zijn ploeg het beste weerspiegelen, noemt Poldervaart drie duels. Tegen Jong Sparta Rotterdam knokte Quick Boys zich in de uitwedstrijd terug van een 4-1 achterstand naar een 4-4 gelijkspel. Ook de uitwedstrijd tegen Katwijk was volgens hem typerend: vlak voor tijd stond zijn ploeg nog met 1-0 achter, maar uiteindelijk werd met 1-2 gewonnen. In de thuiswedstrijd tegen Jong Sparta, waarin de druk hoog was, volgde bovendien een overtuigende 5-1 zege. Volgens Poldervaart onderstrepen deze wedstrijden vooral de mentale weerbaarheid van zijn ploeg.

„Tegen Sparta thuis stond het mes echt op de keel. Als we die laatste wedstrijd hadden verloren, was de achterstand waarschijnlijk opgelopen tot negen punten. Met nog acht wedstrijden te spelen was dat bijna niet meer goed te maken geweest. Dat was misschien

wel het moment waarop we lieten zien dat we onder druk juist beter gingen functioneren.” Ook de thuiswedstrijd tegen IJsselmeervogels maakte indruk, ondanks het gelijke spel. “Daar kwamen we twee keer terug van een achterstand. De tweede helft hebben we volledig gedomineerd. We wonnen niet, maar iedereen voelde welke veerkracht deze ploeg had. Structuur geeft houvast. Binnen die structuur kun je iedere dag kleine verbeteringen aanbrengen. Dat is uiteindelijk veel krachtiger dan steeds opnieuw beginnen.”

Zijn overtuiging is helder: een trainer moet een herkenbare speelwijze hebben, maar die speelwijze mag nooit losstaan van de kwaliteiten van zijn spelers. “Een trainer zet uiteindelijk zijn handtekening onder een ploeg. Alleen vind ik het lastig om zelf te zeggen wat mijn handtekening precies is. Dat kunnen anderen misschien beter beoordelen.”

Toch noemt hij zonder aarzeling de uitgangspunten die gedurende het seizoen leidend waren. “Arbeid, intensiteit en initiatief. Dat zijn voor mij geen modewoorden, maar voorwaarden om goed voetbal te kunnen spelen.”

De wedstrijd dicteren

Quick Boys wilde wedstrijden niet ondergaan, maar dicteren. Balbezit was daarbij geen doel op zich, maar een middel om controle te krijgen. “Als wij de bal hebben, kan de tegenstander niet scoren. Het gaat erom dat je met balbezit de wedstrijd beheerst.”

Die controle begon al in de opbouw. Waar veel ploegen in de Tweede Divisie onder hoge druk snel voor de lange bal kozen, bleef Quick Boys trouw aan verzorgd positiespel. “Daar zijn we het hele seizoen niet van afgestapt.” Tegelijkertijd was de ploeg flexibel. Met een keeper die beschikte over een uitstekende lange trap was er altijd een alternatief wanneer de situatie daarom vroeg. “Daardoor moesten tegenstanders voortdurend keuzes maken. Zetten ze hoog druk, dan voetbalden we eronderuit. Gingen ze nóg verder door, dan speelden we bewust de ruimte achter hun laatste lijn.”

Ook zonder bal wilde Quick Boys de wedstrijd bepalen. Hoog druk zetten en vooruit verdedigen vormden vaste uitgangspunten. “Goed druk zetten begint met duidelijke afspraken.” De combinatie van verzorgd opbouwen, hoog druk zetten en een hoge intensiteit maakte de ploeg moeilijk te bespelen. Dat bleek ook uit de cijfers: Quick Boys behoorde tot de beste ploegen in de opbouw, had het meeste balbezit, kreeg de minste schoten tegen en incaspeerde de minste tegendoelpunten.

Volgens Poldervaart dwong die speelwijze uiteindelijk respect af. “We merkten dat tegenstanders hun eigen plan aanpasten. Zelfs Jong Sparta stapte tegen ons af van zijn gebruikelijke systeem en speelde met vijf verdedigers. Dat zegt iets over de manier waarop we de wedstrijd wilden bepalen. Initiatief nemen, verzorgd opbouwen en hoog druk zetten: daar zijn we het hele seizoen niet van afgeweken.”

Juist die herkenbaarheid gaf de spelers houvast. Ook op het gebied van videoanalyse kiest Poldervaart voor een duidelijke visie. Hij beperkt zich niet tot beelden van de eigen ploeg. “Je hoeft niet altijd naar jezelf te kijken om iets te leren.” Samen met analisten Dick van Rijn en Koen Berkheij verzamelde hij gedurende het seizoen beelden uit binnen- en buitenland. “Ik werkte veel met overzichtsbeelden. Dan kun je veel beter laten zien hoe ruimtes ontstaan en hoe een tegenstander reageert.” De keuze voor externe voorbeelden was altijd bewust. “Als Arsenal opbouwt tegen een be-

paald systeem en dat lijkt op de tegenstander die wij de komende zaterdag treffen, dan kun je daar uitstekend van leren.”

Een voorbeeld is hem bijgebleven. “Liverpool kreeg vlak voor tijd een tegengoal nadat er tijdens een verdedigende spelhervatting werd gewisseld. Dat soort momenten bespreek ik. Om spelers dan zien hoe kleine details een wedstrijd kunnen beslissen.”

Op zoek naar ontwikkeling

Na het kampioenschap met Quick Boys koos

Adrie Poldervaart niet voor continuïteit, maar voor een nieuwe uitdaging. Vanaf het seizoen 2026/27 is hij hoofdtrainer van Feyenoord Onder 21. Voor buitenstaanders misschien een verrassende stap. “Ik ben altijd op zoek naar ontwikkeling. Feyenoord bood mij een tweejarig traject waarin ik mezelf opnieuw kan uitdagen, terwijl ik bij Quick Boys nog één jaar had.”

Hoewel hij het uitstekend naar zijn zin had bij Quick Boys en daar ook graag was gebleven, zag hij in Feyenoord een unieke kans. “Je komt terecht in een nóg professionele omge-

ving (gym, performance, analyse, diëtiëk) met andere werkwijzen en innovatieve programma's. Dat past bij hoe ik in mijn vak versta."

Ook de doelgroep spreekt hem aan. Bij Feyenoord gaat hij werken met de grootste talenten van Nederland, een fase waarin spelers grote stappen kunnen zetten richting het betaald voetbal. "Juist in die leeftijd kun je als trainer veel betekenen, zowel in hun voetbalontwikkeling als in hun persoonlijke groei."

Binnen Feyenoord Onder 21 zullen spelers re-

gelmatig aansluiten bij de Youth League of het eerste elftal. Dat vraagt volgens Poldervaart om veel flexibiliteit. "De ene week bereid je een wedstrijd voor met een bepaalde groep en de volgende dag zijn drie spelers ineens weg omdat ze met het eerste meegaan. Dan moet je opnieuw schakelen. Dat vraagt creativiteit en aanpassingsvermogen."

Tijdens zijn loopbaan werkte Poldervaart op ieder niveau van het Nederlandse voetbal. Toch ziet hij minder verschillen tussen amateurs en profs dan vaak wordt gedacht. "De

basis blijft hetzelfde. Ik vraag overal maximale inzet. Dat vraag ik van mezelf en dus ook van mijn spelers. Mensen begrijpen soms niet dat een profvoetballer ook weleens een mindere dag heeft. Maar iedereen heeft dat. Alleen bij een voetballer ziet de hele wereld het meteen. Hij herinnert zich een opmerking van Ferry de Haan uit zijn periode bij Excelsior. "Ferry zei ooit tegen mij: 'Adrie, vergeet niet dat sommige spelers hun werk doen, terwijl jij vooral je hobby uitoefent.' Daar zat veel waarheid in."

Toch is er volgens hem één wezenlijk verschil. "Amateurvoetballers hebben naast het voetbal vaak een studie of een baan. Ze staan overdag op hun werk en trainen 's avonds. Dat maakt hun prestaties soms nog indrukwekkender. Hij kijkt met veel waardering terug op zijn periode bij Quick Boys. "Wat mij het meest is bijgebleven, is dat deze jongens iedere training aanstonden. Dat klinkt misschien eenvoudig, maar dat is het helemaal niet."

Een van de grootste uitdagingen bij Feyenoord ziet hij in het begeleiden van ambitieuze talenten. "Veel jongens zijn bezig met hun eigen carrière. Dat is ook logisch. Ze dromen van De Kuip, de Champions League of een mooie transfer." Toch wil hij voorkomen dat individuele ambities belangrijker worden dan het team. "Ik geloof nog steeds in dezelfde volgorde: eerst de club, dan het team en daarna pas het individu." Dat betekent niet dat persoonlijke ontwikkeling onbelangrijk is. "Juist niet. Ik denk alleen dat je jezelf uiteindelijk het beste ontwikkelt als je volledig investeert in het team."

Adrie Poldervaart benadrukt dat individuele ontwikkeling begint bij het dienen van het teambelang: spelers die consequent doen wat goed is voor het team, verbeteren uiteindelijk ook hun eigen carrière. Binnen zijn visie op een High Performance Organisation worden spelers daarom dagelijks beoordeeld op niet alleen hun talent, maar vooral op hun gedrag en inzet. Daarnaast pleit hij voor een voortdurende nieuwsgierigheid, waarbij inspiratie uit zowel het voetbal als andere sporten en vakgebieden wordt gehaald. Geïnspireerd door Pep Guardiola, die zichzelf "de beste dief ter wereld" noemt omdat hij overal ideeën oppikt en daar iets eigens van maakt, onderstreept Poldervaart het belang van blijven leren. Zijn kernboodschap: maximale prestaties zijn alleen mogelijk, wanneer trainers én spelers zich allebei volledig inzetten voor het gezamenlijk gesteld doel.